D • N
22/12 1951

Hr Undén ramlar mellan stolarna

De tre demokratiska huvudmakternas av Förenta nationerna antagna förslag går ut på att en undersökningskommission skall tillsättas för att studera möjligheterna av fria val i hela Tyskland. Förslagets syfte är uppenbarligen att inför världsopinionen klarlägga att fria val i Östtyskland inte får hållas och inte under nuvarande regim är tänkbara. Ryssland protesterade ursinnigt, och kommissionen får naturligtvis inte tillträde till östzonen. Sverige framställde inför den ryska protesten ett annat förslag: FN skulle anmoda de fyra ockupationsmakterna att enas om fria val. Detta yrkande väckte kritik och irritation inom kretsen av väststater, däribland Norge och Danmark; även i Västtyskland förklarade man sig mot det. Däremot fick den svenska utrikesledningen ett visst erkännande från kommunisthåll.

Varför framlade Sverige ett separat förslag? Rimligen för att än en gång markera sin mellanställning, sin obrottsliga vilja att vara neutral i anda och leverne. Västförslaget gick ut på att direkt och tydligt få Rysslands ovilja mot fria val fastställd av FN. Det svenska förslaget engagerade inte FN på samma sätt; det gällde blott en uppmaning till ockupationsmakterna.

Hur motiverar hr Undén det svenska förslaget? Inte alls med det skäl som faller var och en i ögonen — oviljan att ta ståndpunkt. I sitt radioanförande i förrgår lämnade vår utrikesminister helt andra förklaringar. De hör till de mest karaktäristiska uttrycken för hans hållning och tankeverksamhet.

Västmaktsförslaget betecknas som ett utslag av taktik och propaganda. "Vi vet ju redan att de rådande förhållandena i östzonen inte tillåter fria val." I sak har hr Undén självfallet rätt på den punkten, men observera uttryckssättet. De rådande förhållandena tillåter inte fria val. Det är inte Ryssland som hindrar fria val, det är inte som led i ett tyranni valen dirigeras från Moskva — nej, tyvärr, förhållandena är inte sådana.

Men det svenska förslaget, kan det leda till praktiska resultat? Ja, det tycks hr Undén tänka sig. Alla parter "skulle ha kunnat utan större självuppgivelse (spärrat här) accepterat" — men ingen av parterna accepterade, trots denna hr Undéns försäkran. Men vidare! "För den svenska delegationen var det enda målet att gagna den sak det här gällde — fria val och Tysklands återförening"; en månad (den frist varom förslaget talade) "borde räcka för att man skulle komma till klarhet om huruvida det var några reella utsikter att få sådana erbjudanden från Sovjets sida att fria demokratiska val kunde äga rum i östzonen"; svenskarnas förslag var, slutligen, "det riktigaste av de föreliggande förslagen, det som var mest ägnat att främja syftet: fria val såsom ett led i Tysklands återförening".

Alltså, efter att ha fastslagit att västmaktsförslaget var rent taktiskt — "vi vet ju redan att de rådande förhållandena i östzonen inte tillåter fria val" — säger hr Undén att en anhållan till ockupationsmakterna att inom en månad enas om fria val möjligen hade lett till resultat. Det fanns en utsikt att få demokrati i Östtyskland, om man bara lytt hr Undén. Stalin kanske skulle ha ångrat sig om FN talat med hr Undéns stämma. Och kunde man inte tänka sig en fortsättning — frihet och demokrati i hela kommunistväldet på initiativ av hr Undén. Den svenske utrikesministern har ju redan inför svensk publik betygat sin och Sveriges förmåga att sansa tyrannerna i öster.

De givna citaten är inte tillrättalagda, inte inpassade i vilseledande sammanhang — de är inte bara riktiga, utan också rättvisande. Så talar en svensk utrikesminister. Kan hr Undén tro vad han säger? Fantasin vägrar att svara ja på den frågan. Kan hr Undén söka medvetet lura sina landsmän i en stor och allvarlig fråga? Anständigheten vägrar att besvara den frågan med ja. Och ändå måste det förhålla sig på något av dessa sätt, något tredje finns inte. Såvida man tror att något tänks när utrikesministern talar, att det inte i den mest egentliga betydelse är fråga om ord utan mening.

Försvarets förtursrätt

Den utomordentligt kraftiga stegringen av försvarsprestationerna i Norge och Danmark utlöser helt naturligt frågan om vi anstränger oss på liknande sätt för att stärka beredskapen intill maximum under de närmast förestående kritiska åren. Produktionen tillåter dessa växande bördor under en kortare period, sägs det i grannländerna. Sveriges produktionskraft är ojämförligt större, resurserna är överlägsna, särskilt på krigsmaterielområdet — har detta avsatt motsvarande resultat i form av planmässig modernisering av krigsmakten, i synnerhet de tekniska vapnen?

I förra veckan vädjade överbefälhavaren till industrin — främst verkstadsindustrin — att bättre tillgodose försvaret i konkurrensen med civila kunder. Det har gått ett år sedan man i stora drag enades om ett system med förtursrätt på frivillighetens väg — en ordning som otvivelaktigt erbjuder åtskilliga fördelar framför tvångsreglering. Tyvärr lider emellertid beredskapsarbetet fortfarande av anmärkningsvärda förseningar. General Swedlund påpekade att leveranserna till krigsmakten under budgetåret 1950—51 endast representerade ungefär 5 procent av verkstadsindustrins totalkapacitet (i USA för närvarande 17 procent). Då kan vi komma betydligt längre än hittills, i första hand häva eftersläpningen.

Den som påstår att vi — till skillnad från grannfolken — inte har råd med en sådan kraftkoncentration, han talar i direkt strid med tillgängligt omdömesmaterial. Vi orkar med det lika bra som de — i själva verket lättare —, och vi har lika stor anledning att spänna krafterna.

I Norge hade finansminister Meisdalshagen länge från sina utgångspunkter sökt bromsa försvarets utgiftsstegring. Han avgick till sist, då regeringen stödde det mera krävande upprustningsprogrammet. Även den svenske finansministern torde vara frestad att över försvarsdepartementet öva ett förmynderskap som med hänsyn till de aktuella behoven kan verka i hög grad hämmande. Han har sitt program — det säger sig självt att det går lättare att realisera om försvarets materielfordringar nedprutas eller uppskjuts till ett senare skede. Men även i detta sammanhang och gentemot finansministerns behov måste försvaret ha en viss förtursrätt — rättare sagt, anspråken på förstärkning av svaga delar inom försvaret har nu en sådan tyngd att "avvägningen" mellan skilda behov inte kan ske enligt finansministerns diktamen och huvudsakligast med hänsynstagande till hans ekonomiska strävanden. Flottans män är just nu med rätta oroliga för att deras minimiprogram skall beskäras av skäl som inte kan anses tillräckligt vägande. Även andra vapengrenar har olösta problem på materielområdet, och det skulle göra ett mycket nedslående intryck om de avfärdades med ett kortfattat "vi har inte råd, inte utrymme" eller "vi kan skjuta på saken". En jämförelse mellan sådana resolutioner och särskilt de norska upprustningsbesluten skulle ställa den svenska beredskapspolitiken i en ogynnsam dager.

Professor Hans Pettersson i Göteborg

har i Aftonposten attackerat professor Ingemar Hedenius. Hårda uttalanden i professorsstrider är vanliga, men hr Pettersson har klart överskridit gränsen mellan ilska och gemenhet. Tag den här provbiten!

Man bör ej förbise det östliga draget i Hedenius' förkunnelse liksom hos den nutida Uppsalafilosofin över huvud. Att den "dialektiska" metod som han i sina arbeten begagnat, om än i andra former, är den enda i Sovjet tolererade, är känt. Hans föregångsman och beskyddare, professor Marc Wogau i Uppsala, gick där länge och gällde för att vara "baltisk baron, flykting undan bolsjevismen". Först så småningom kröp det fram, att mannen varken är balt eller baron, utan en Moskvafödd ryss, och att hans nära anförvanter leva i högönsklig välmåga bakom järnridån, något som icke talar för hans flyktingskap!

Här antyds alltså att hr Hedenius, känd som antimarxist och antikommunist, skulle vara "östlig" i någon tvivelaktig mening; hr Pettersson, framstående djuphavsforskare, är så okunnig i dessa ämnen att han tror på något samband mellan den Hegel-Marxska dialektiken och Uppsalafilosofins begreppsanalys. Professor Marc Wogau, vid unga år emigrant från Ryssland, beskylls också för "östlighet", för att ha en bror i Ryssland och för att hr Pettersson trott honom vara baron — den sista beskyllningen är särskilt kostlig i fråga om denne fine och anspråkslöse forskare. Det är sällan man finner något så lågt i svensk debatt som denna inlaga.

Utrikesminister Undén har beklagat sig över

att hans intervjuuttalande för den franska tidningen Le Monde blivit delvis förvanskat i den kortfattade översättning som återgavs i Dagens Nyheter och som hade verkställts av nyhetsbyrån United Press. Enligt UP:s version skulle utrikesministern bl. a. ha förklarat det vara "ett olyckligt och farligt steg att uppskjuta denna fråga (dvs. Tysklands enhet) genom att ge den ett svar fyllt av fördomar, och det kommer med all säkerhet att bli fallet." I den franska originaltexten heter det: "Il serait maladroit et peut-être dangereux d'écarter dès aujourd'hui la question en préjugeant la réponse, comme certains le voudraient."

Dagens Nyheter beklagar den felaktiga översättningen. I sin helhet gav emellertid UP-telegrammet en riktig bild av vad hr Undén hade sagt. Utrikesministern kan inte rimligen lasta vare sig DN eller UP för det dåliga intrycket av hans uttalande för Le Monde.

Lidingö skoldistrikt har tilldelats statsbidrag med 590.000 kr. till den planerade nya folkskolanläggningen i Käppala. Samtidigt har arbetsmarknadsstyrelsen anmodats att lämna byggnadstillstånd. Byggnadskostnaderna har beräknats till omkring 1.6 milj. kr.

Annons.

Kvinnlig finansminister finns i varje hem. Mattornas budget sköter hon ekonomiskt genom att sända dem till rengöring och översyn hos mattspecialisten Saltsjöbadstvätten. Ring 19 02 80.

JULKLAPPSFYND!

Mot handpenning reserveras varor för senare leverans
Avbetalning kan ske under tiden

Hos oss kan Ni välja ut vackra och gedigna julklappar för hela familjen. Dessutom resterande fynd från vår

Ombyggnadsrealisation möbler och mattor

Haupt- och Rokokobyråar
Skinnfåtöljer
Soffor

En försenad leverans av genomvävda franska ylle Wiltonmattor BORTVRÄKES t. ex.
120×180, kost. 218:—, nu 118:— 140×200, kost. 268:—, nu 168:—
170×240, kost. 348:—, nu 248:— 190×290, kost. 468:—, nu 338:—

MATTOR SHF MÖBLER

MATTOR och MÖBLER
44 DROTTNINGGATAN 44 (invid Klarabergsg.)

I varje julpaket: ALMANACK FÖR ALLA 1952
NORSTEDTS

PRESSGRANNAR

Aldrig har behovet av samordnad avtalsrörelse diskuterats så livligt som i år, aldrig har det känts starkare än efter senaste avtalsrörelsen, som blev den verkliga huggsexan och ändå gav ringa eller ingen reell vinst. Arbetarbladet (s) gör dessa reflexioner och fortsätter:

LO-kongressen underströk starkt behovet av samordning, och beslut fattades om ett särskilt avtalsråd som skulle underlätta en önskad samordning. Ännu har rådet inte tagit ens rudimentär form.

Avtalsrörelsens upptakt i höst har inte lovat gott för samordningen. Representantskapets rekommendation har icke oväntat av förbunden tolkats på sätt som var och en behagat, av en del stramare, av andra med vidlyftig generositet. Lönekraven har utformats därefter.

De företer en bild av stor splittring och föga eller ingen "moderation":

Visserligen hade LO ingen särskild tyndpunkt i ordalagen om moderationen, men man förutsatte dock att sådan skulle visas både av de egna förbunden och av andra samhällsgrupper. Nu visar sig lönekraven ligga på i genomsnitt omkring 20 procent. En del stora förbund, exempelvis Metall, har visat större behärskning och ligger på 11—14 procent. Andra har stormat fram med krav på 25—40 procent. Må vara att en del kan skäras bort som förhandlingstaktiska tillägg. Men uppenbart är att avtalsrörelsens upptakt inte lovat det bästa för reallönerna, prisnivån och samhällsekonomin under nästa år. Att genomföra huvuddelen av dessa krav skulle ovillkorligen utlösa kraftiga prisrörelser 1952.

Kanske tycker någon att det är otaktiskt att säga detta — men det är utan tvivel realistiskt. Ingen makt i världen och ingen regeringspolitik kan hindra inflationen att ta ett nytt språng framåt om vi inom landet driver igenom inkomstanspråk som inte har täckning i ökad produktion.

Under en period då de utländska inflationsimpulserna försvagas vore det olyckligt om vi skulle starta en inhemsk inflationsmotor, anmärker den citerade tidningen, som menar att det är lämpligt med öppet språk i en farlig situation. Ledarförfattaren slutar med att säga att en felaktig politik kan leda till "sammanbrott för den fulla sysselsättningen och bli ett arbetarrörelsens inkompetensbevis."

Att amerikanska ambassaden uppvaktar svenska UD med ett meddelande som departementets chef redan fått på ort och ställe, nämligen att hans förslag i tyska valfrågan var olämpligt, det är en till synes omotiverad avvikelse från det vanliga diplomatiska tillvägagångssättet i dylika fall. Stockholms-Tidningen (fp) har blivit mycket illa berörd:

Det är svårt att tro annat än att USA ville ge ett visst eftertryck åt meddelandet om sin ställning till frågan. Med andra ord, att man ville markera sitt misshag med att förslaget framlagts. Detta vill man ju på svenskt håll ogärna tänka. Ty det skulle faktiskt innebära något, som betänkligt närmade sig en påtryckning på Sveriges regering. Och detta i sin tur skulle endast ge dem vatten på sin kvarn, vilka påstår, att USA söker göra FN till ett lydigt redskap för sin politik, där från denna avvikande meningar inte gärna ses. Det är beklagligt, om en dylik uppfattning om motiven till démarchen i UD uppstår. Men det faktum, att den företagits utan att ha varit befogad av praktiska informationsskäl, måste väcka undran.

"Vi vill inte tro att det ligger till som det ser ut", yttrar den citerade tidningen lätt förnärmad — men varför då göra detta till det viktigaste i hela historien, med undanskjutande av realfrågan? Svenska Dagbladet (h) har bättre sinne för proportioner:

Före sin avresa från Paris bekräftade herr Undén i en intervju, att den amerikanske ambassadören i Stockholm gjort en démarche hos utrikesdepartementet, men att han endast erinrat om de synpunkter, som den amerikanske senatorn Cooper uttalat under debatten i särskilda utskottet. Därest så är fallet, hade ju icke mr Butterworth behövt upprepa senator Coopers argumentering, som ju ändå kommit till svenska regeringens kännedom. Men då mr Butterworths aktstycke är av hemlig natur, saknas tillfälle för jämförelse. Den omständigheten, att State Department direkt låtit höra av sig hos utrikesdepartementet — rykten cirkulera i Paris att även Bonnregeringen haft något att säga det svenska sändebudet Kumlin — är i och för sig ingalunda avgörande. Om Sverige i FN förfäktar en riktig och rättvis sak är andra staters missnöje icke något skäl mot en självständig linje, men då skall denna linje vara genomtänkt och hållfast samt fullföljas. Om än på övervägande formella grunder Sverige tog tillbaka sitt förslag före omröstningen, så visar det i varje fall icke på någon större tro på dess bärkraft.

Här åberopas bland annat den hovsamma norska kritiken: förre justitieminister Gundersens omdöme att det vore "ett olyckligt prejudikat om FN skulle uppge den kurs som FN anser rätt och riktig endast på grundval av en förhandsförklaring från en av de berörda staterna, att denna inte ville ha någonting att göra med det föreslagna FN-organet".

Antingen skulle hela historien om det nya vittnesmålet i Wallenbergssaken ha hemlighållits — men detta var ju mot Stockholms-Tidningens och Wallenbergskommitténs uppfattning — eller också måste alla fakta läggas på bordet, så summerar Svenska Morgonbladet (fp) sin uppfattning:

Att som ST gör först bekantgöra den sensationella nyheten och sedan anklaga DN, därför att denna lämnat kompletterande upplysningar, förefaller föga korrekt. Särskilt när man spetsar till det på det sättet, att dessa detaljupplysningar skulle kunna äventyra Wallenbergs frigivning... Att sedan saken är känd och bekantgjord genom Wallenbergskommitténs medverkan och gillande enligt ST:s uppgifter, diplomatens namngivande skulle kunna äventyra Wallenbergs liv och frihet, det är och förblir en orimlighet.

Därför att DN lämnar en fullständigt korrekt upplysning i en fråga, som i eminent grad angår hela folket, så skall tidningen utpekas som den för Wallenbergs liv ansvarige och som den, vilken mer tänker på sin lösnummersförsäljning än på Wallenbergs liv. Dylika angrepp är icke korrekta.

Den unge Jalmar Furuskog

EFTER ATT HA läst *Jalmar Furuskogs* memoarbok *De unga åren* (Norstedts, 24 kr.) frågar man sig: Vad är det som är så stimulerande i denna bok? Stilen är inte lysande och kan ibland förfalla till den gamle folkbildarens lätt sentimentala glissader över kulturvärdena. Det livsöde som återges är inte dramatiskt, och det öppnar sig inga avgrundsdjup i författarens själsliv. Men boken har en sällsynt charm. Den skildrar en ungdomstid under och i samklang med den svenska demokratins vårbrytning. Författaren avtecknar sig mot bakgrunden av vad han kallar "den svenska renässansen" som en kulturell och politisk troskämpe, ett med sina åsikter, som han själv hade valt och som han hävdade med orubblig optimism. Furuskog hade en övertygelsens styrka som tillät honom att vara generös och som uteslöt fanatism i ordets dåliga mening.

Han växte upp på en bergsmansgård i knappa omständigheter och upplevde som barn hur maskinkulturen med tröskverket och separatorn gjorde sitt insteg i småbruket. Furuskog minns sitt barndomshem och sin hembygd med glädje och pietet, trots att han kom att radikalt bryta med de ideal och den livsstil som de representerade. Han säger några ord om att hembygdsvård och sinne för lokaltradition i hans ungdom hängde naturligt samman med politisk vänsterinriktning, då det var ett utslag av folklig självhävdelse.

Detta är en nyttig påminnelse med tanke på att det historiska perspektivet på samhället just vid början av detta århundrade kom att monopoliseras av en ultrakonservativ åsiktsriktning, vilket resulterat i en gängse svensk villfarelse att detta perspektiv i och för sig måste leda till konservatism. Furuskog blev radikal av pietet: inte för att bryta med sitt ursprung, utan för att vara det trogen. Hans hemmiljö var präglad av frikyrklig religiositet, och han vittnar om de djupa intryck han erhöll av trossamfundets och psalmsångens gemenskap. Hans brytning med denna religiositet var uppenbarligen en smärtsam frigörelseprocess, men hans åsikter tycks inte i högre grad ha blivit negativt influerade av religionen; han blev fritänkare utan ateistiskt missionsbehov. Harmoni och tolerans, kanske också en påfallande utåtvändhet, samverkade till detta resultat.

Furuskog var under hela sitt liv en ivrig och kompromisslös nykterhetskämpe. I godtemplarlogerna och vid folkhögskolorna fann han uppenbarligen ersättningen för den trossamfundets gemenskap som han hade erfarit under sin barndom, en gemenskap i sång, framtidstro och stränga beteendemönster. Ställningen att tillhöra en utvald och samtidigt utstött grupp föll sig tydligen naturlig för honom. Han var även socialist, men kunde inte sjunka in i den ortodoxa partitrohetens problemlöshet. Furuskog deklarerar sig som vänsterman i det börjande 1900-talets mening, liberal och socialdemokrat utan sträng åtskillnad. Han antyder sin besvikelse över att den linjen inte skulle kunna bibehållas i svensk riksdagspolitik. Frihetsidealet och kampen för de mänskliga rättigheterna var för honom något primärt, partibokföringen något sekundärt. Han var med andra ord ingen politisk framtidsman. Det är också möjligt att han saknade det rätta sinnet för politisk taktik.

Det mest livgivande avsnittet i boken handlar om den unge Furuskogs litterära upplevelser. Han upptäckte en efter en av radikalismens litterära banerförare: Almquist, Ibsen och Ellen Key, och vid sidan av dem klassiker, framför allt Goethe. Det är betecknande att han inte uppskattade Strindberg i samma grad som Ibsen och att Marx stötte honom tillbaka, medan Haeckel väckte hans förtjusning. Furuskog uppskattade dem som kunde underbygga lugn övertygelse och framstegsoptimism. Han lånade sina litterära gudar på bibliotek och hos privatpersoner och köpte dem häftesvis för sina sparade slantar. Hans skildring är ett monument över de billiga bökernas tidevarv i Sverige, då det var möjligt även för fattiga ungdomar att köpa dagens utkommande litteratur och lägga upp ett privatbibliotek.

Furuskog sysslade tidvis med journalistik och gjorde sina lärospån på liberala landsortstidningar. Mauritz Hellberg var här hans beundrade förebild, och Karlstads-Tidningen med dess väl hopsvetsade redaktionsstab förblev den ideala arbetsplatsen. Upsala Nya Tidning blev läroplatsen nummer två, men "Koftan" Johansson var naturligt nog alltför demonisk för att riktigt passa som förebild för en ung nykterhetskämpe. Uppsala blev Furuskogs studiestad, och hans skildring av liv och människor vid universitetet bryter på ett välgörande sätt mot de konventionella minnesbilder som återfinns i så många akademikers vittnesbörd. Folkhögskolan stod under hela Furuskogs studenttid som det efterlängtade verksamhetsfältet; universitetet var och förblev en nödtvungen etapp på vägen. De akademiska lärare som kunde ge något åt en student av denna läggning var Öhrwall och Hägerström, A. G. Högbom och framför allt Bengt Lidforss, vars korta tid i det uppsvenska "Sibirien" sammanföll med Furuskogs ävenledes korta kandidatstudier. Harald Hjärne blev en besvikelse, och universitetets arbets- och umgängesformer har tydligen verkat ganska dammiga för den unge Furuskog. Som ljus kontrast häremot framstår den nystartade folkhögskolan i Säffle, där författaren kunde explodera med sin ungdomliga idealitet och finna fulltonig resonans bland eleverna.

Till det myckna som fyllt författaren med glädje och belåtenhet vid en tillbakablick hör en hel del som han själv gjort och sagt. Men det stör inte; författarens rättrådighet och generositet är så påtagliga att man är beredd att acceptera hans uppskattande domar även när de avkunnas över honom själv. Vad man får i hans bok är ett avsnitt av ett liv som förefaller att ha varit både rikt och lyckligt. Kanske en del frestas att härav dra slutsatsen att det är roligt att vara nykterist. Riktigare är nog att säga att det var roligt att vara ung och radikal under det stora genombrottets tid i seklets början, hur man än valde sina måltidsdrycker.

ERIK LÖNNROTH

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
Telegramadress: Dagsnyheter
Postgiro nummer 1616 (för annonser) 1617 (för prenumeration)
Chefredaktör: Herbert Tingsten (Träffas säkrast kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: Leif Kihlberg
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Sten Hedman
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: Helge Heilborn

PRENUMERATIONSPRISER
A-Stockholmsupplagan

	Stor-Sthlms tidningsområde	Övriga landet
Månad	kr. 5:75	kr. 5:50
Kvartal	„ 16:75	„ 16:—
Halvår	„ 33:—	„ 31:50
Helår	„ 66:—	„ 63:—

ANNONSPRISLISTA daterad 1/7 1951 tillhandahålles på begäran
Dagens Nyheters tryckeri, Sthlm.

Julklapps-tips i dag:
SVART LAND I LÅGOR
av
WALTER OLSSON
Svart uppror och vit kärlek.
6:50
»... skriven med dramatisk verv och ställvis rent fascinerande.»
Svenska Dagbladet.
GUMMESSONS FÖRLAG

Åke Forsberg Gunnar Gunnarsson Sten Hedman Hadar Hessel

Redaktionsledningen måste börja sin dag tidigt för att ha arbetet klart åt reporterstaben när den infinner sig efter en förmiddag som oftast ägnats åt tidningsläsning.

Redaktionschefen Sten Hedman, förste redaktionssekreteraren Åke Forsberg och biträdande redaktionssekreteraren Gunnar Gunnarsson har redan i hemmets lugnaste vrå studerat både Dagens Nyheter och en packe andra tidningar med korpgluggarna ständigt vidöppna för uppslag: en ledare eller kulturartikel kan vara värd att komplettera med en enquête, en liten blocknotis om en stundande björnjakt i Hoting kan ge impulsen till ett veckolångt reportage för en medarbetare och en reporter, en rad om att en amerikan vill skänka en julklapp till Kedjeåsens vackraste flicka kan föranleda telefonintervjuer, en bit på Namn och nytt kan ge uppslag till en tävling eller en Henrik-vers med Birger-teckning etc. Vem får akademins Bellmanspris?... finns det platser nog på barndaghemmet?... när kommer Koreafararna hem?... hur går avtalsförhandlingarna?... vad säger husmödrarna om den dyra julskinkan?... ska det äntligen bli fler vagnar på 11:an?... har det varit en dålig konsertsäsong?... — idéerna kommer i kalejdoskopiskt virrvarr, men utkristalliseras i aktuella sociala, ekonomiska och kulturella reportage.

Notischefen och LU-redaktören Hadar Hessel, som sitter på sin redaktionsstol redan halv nio efter morgonbesöket på något av Klaras konditorier, finkammar också sina tidningspackar redo att slå ned på reportageuppslag. Vid tiotiden har Åke Forsberg lyckats hitta en parkeringsplats i Klarakvarteren och är i full färd med att plöja genom BOKEN...

Den där boken är egentligen värd ett eget kapitel; där lagras dag från dag uppslag till reportage och intervjuer som mognat färdigt, där ligger redan klara reportage redo för publicering, där finns turlistor för reporter och fotografer som är ute på resor osv.

Uppslagen listas av redaktionssekreteraren i "dagboken" och fördelas på ett par dussin reportrar, som nån timme senare infinner sig för att hämta dagens jobb.

Och dem ska vi presentera i en kommande annons.

Prenumerera på DAGENS NYHETER
Sveriges mest lästa dagliga tidning

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.